

BOEK EEN
DE DRAKENPROFETIE

BOEK TWEE
DE TERUGKEER VAN DE TROONOPVOLGER

BOEK DRIE
HET VERBORGEN RIJK

BOEK VIER
HET DUISTERE GEHEIM

BOEK VIJF
DE HELDERSTE NACHT

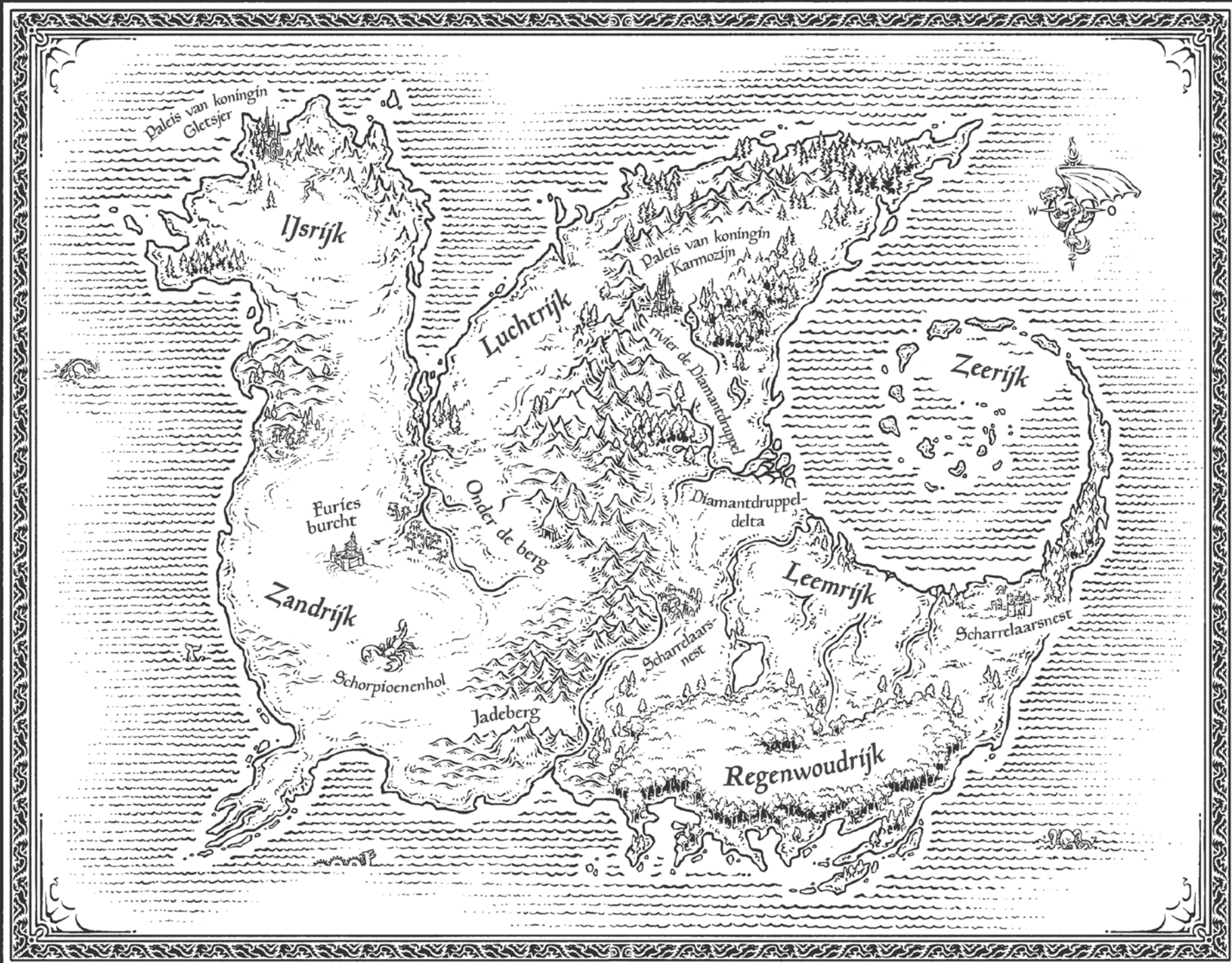
VLEUGELS VAN VUUR

**BOEK VIJF:
DE HELDERSTE NACHT**

door
TUI T. SUTHERLAND

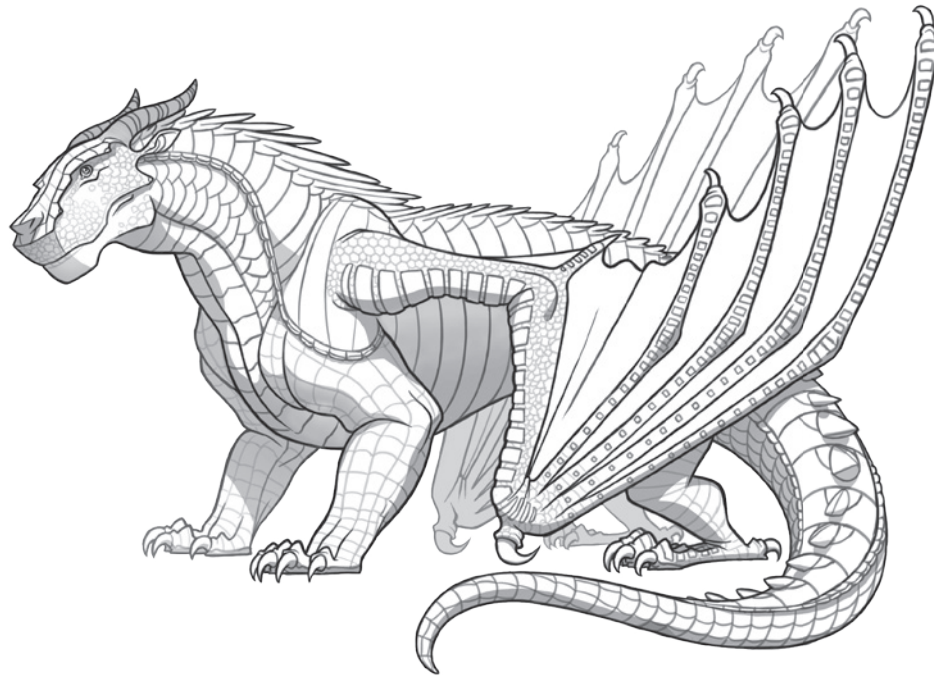
GOTTMER
Haarlem

NACHTVLEUGEL-GIDS VAN DE

DRAKEN VAN PYRRA

LEEMVLEUGELS

Omschrijving: dikke, gepantserde bruine schubben, soms met amberkleurige en gouden onderschubben; grote, platte kop met neusvleugels boven op de snuit

Eigenschappen: kunnen vuurspuwen (als ze warm genoeg zijn), hun adem een uur inhouden, verdwijnen in modderpoelen; zijn vaak erg sterk

Koningin: koningin Waterhoen

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LuchtVleugels

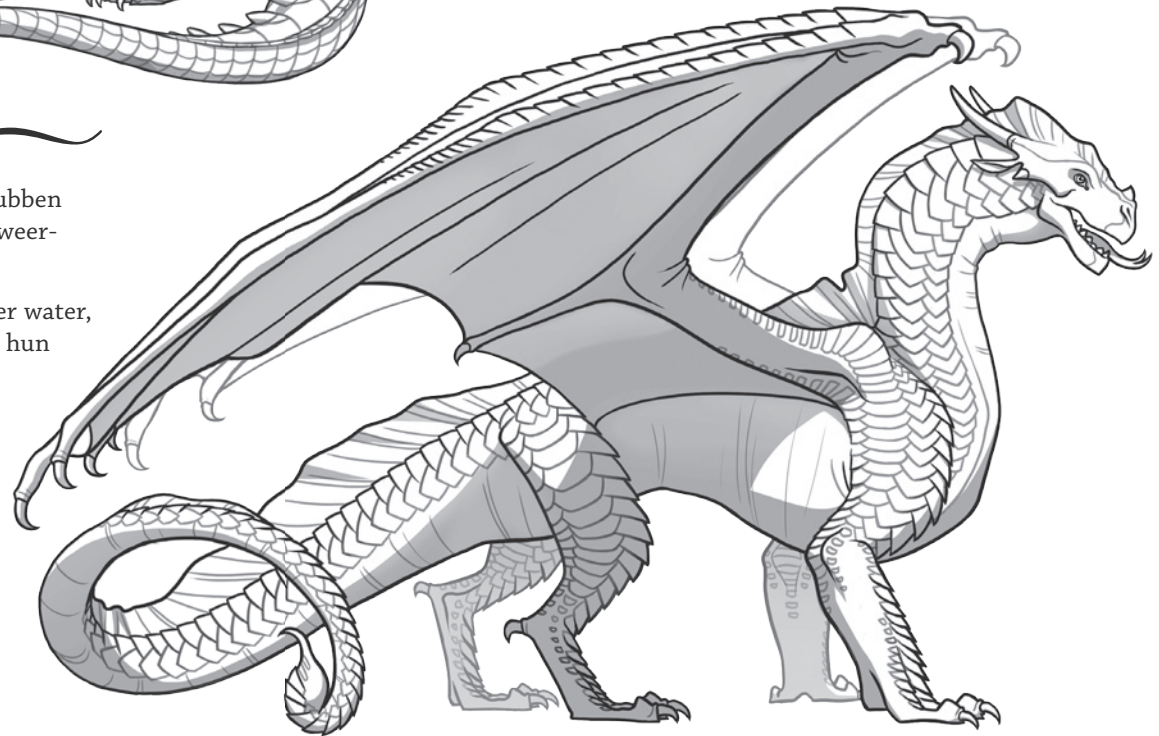
ZANDVLEUGELS

Omschrijving: bleekgouden of gebroken witte schubben met de kleur van woestijnzand; giftige staart met weerhaak; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kunnen lange tijd overleven zonder water, hun vijanden net als schorpioenen vergiftigen met hun staartpunt, zichzelf in het woestijnzand begraven om onzichtbaar te zijn, vuurspuwen

Koningin: Sinds de dood van koningin Oase is de stam verdeeld en strijden er drie rivalen om de troon: de zussen Furie, Vonk en Vlam.

Bondgenoten: Furie vecht samen met de LuchtVleugels en de LeemVleugels; Vonk heeft de ZeeVleugels als bondgenoten; en Vlam heeft de meeste aanhangers onder de ZandVleugels, en de IJSVleugels als bondgenoten.

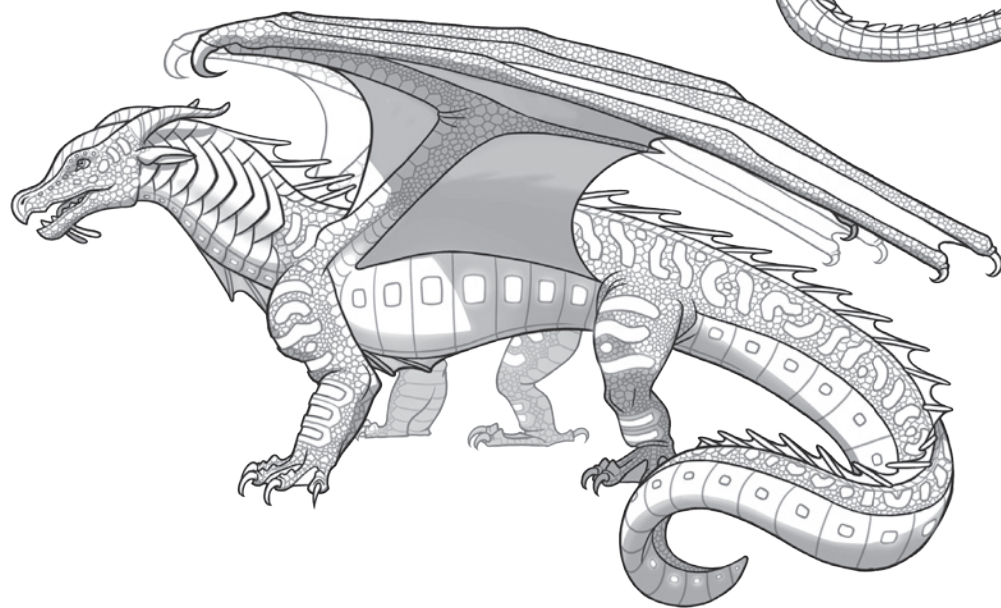
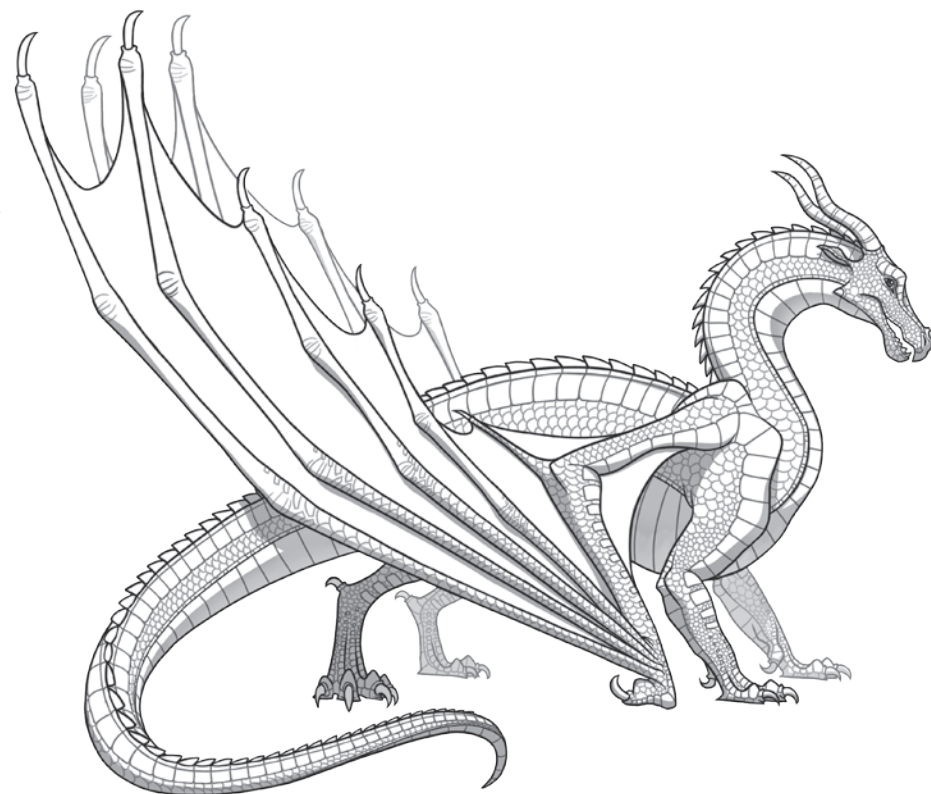
LUCHTVLEUGELS

Omschrijving: roodgouden of oranje schubben; enorme vleugels

Eigenschappen: sterke vechters en vliegers, kunnen vuurspuwen

Koningin: koningin Karmozijn

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Furie en de LeemVleugels

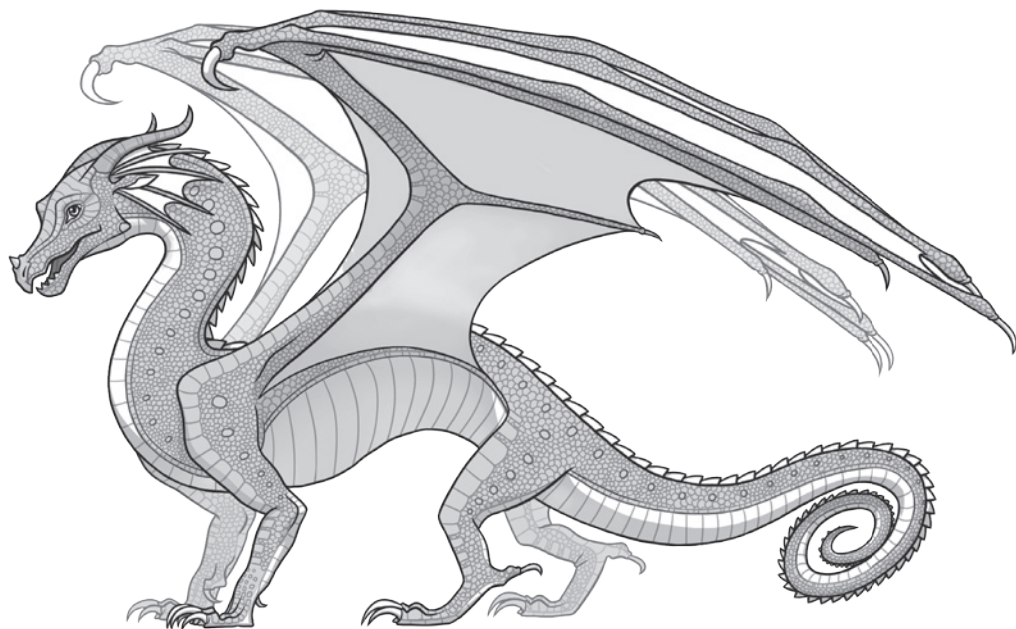
ZEEVLEUGELS

Omschrijving: blauwe, groene of turquoise schubben; klauwen met vliezen; kieuwen in de hals; lichtgevende strepen op de staart/snuit/buik

Eigenschappen: kunnen onder water ademen, in het donker zien, een enorme golf maken met één klap van de krachtige staart; uitstekende zwimmers

Koningin: koningin Koraal

Bondgenoten: vechten in de grote oorlog mee met Vonk

REGENVLEUGELS

Omschrijving: schubben veranderen voortdurend van kleur, meestal felle tinten zoals bij paradijsvogels; kunnen grijpen met hun staartpunt

Eigenschappen: kunnen hun schubben camoufleren om in hun omgeving op te gaan, hun grijpstaart gebruiken om te klimmen; voor zover bekend geen verdedigingswapens

Koningin: koningin Flonker

Bondgenoten: niet betrokken bij de grote oorlog

IJSVLEUGELS

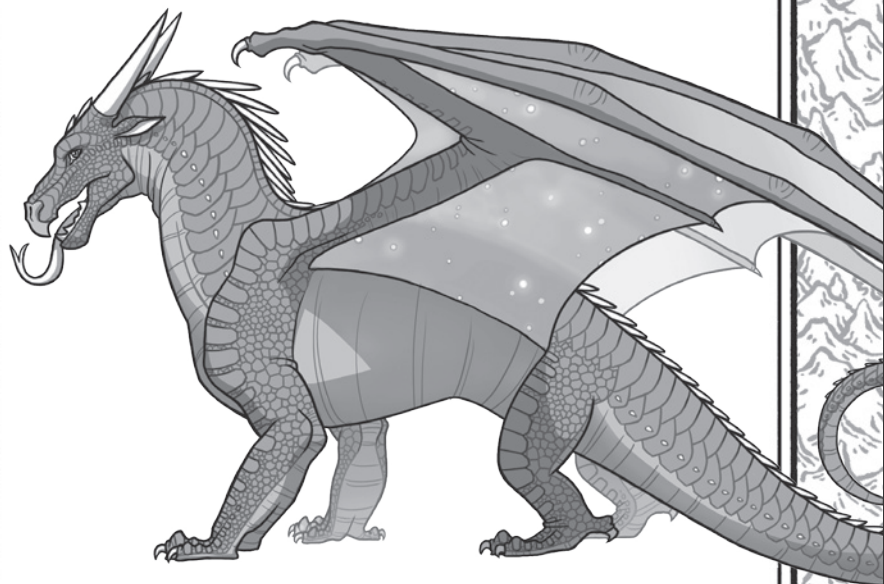
Omschrijving: schubben zo zilverachtig als de maan of ijzig bleekblauw; gekartelde klauwen voor grip op het ijs; gespleten blauwe tong; uiteinde van de staart is zo dun als een zweep

Eigenschappen: kan tegen temperaturen onder het vriespunt en fel licht, spuwt een dodelijke vriesadem

Koningin: koningin Gletsjer

Bondgenoten: vecht in de grote oorlog samen met Vlam en de meeste ZandVleugels

NACHTVLEUGELS

Omschrijving: paarszwarte schubben, met aan de onderkant van de vleugels hier en daar zilveren schubben, als een sterrennacht; gespleten zwarte tong

Eigenschappen: kan vuurspuwen, in donkere schaduwen verdwijnen, gedachtelezen, de toekomst voorspellen

Koningin: een goed bewaard geheim

Bondgenoten: te geheimzinnig en te machtig om mee te vechten in de oorlog

DE DRAKENPROFETIE

Als de oorlog twintig jaar heeft gewoed...

komen de drakenjongen.

Als de grond is doordrenkt met tranen en bloed...

komen de drakenjongen.

Het ZeeVleugel-ei ligt in water verzonken.

Het NachtVleugel-ei wordt je geschonken.

*In de bergen tref je het grootste ei,
dat geeft je er een LuchtVleugel bij.*

*Het LeemVleugel-ei, rood als drakenbloed
vind je als je in de modder wroet.*

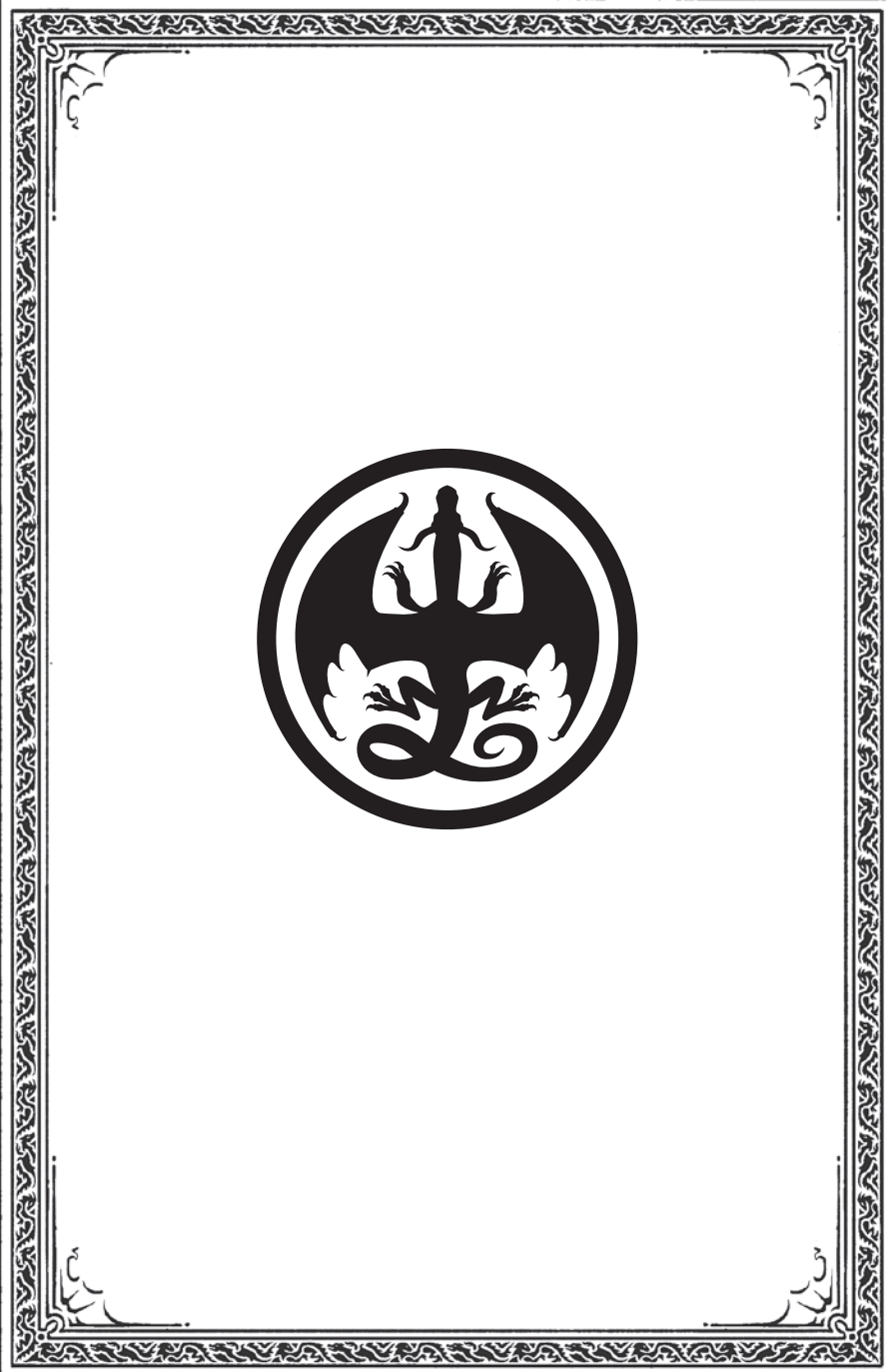
*En uit zicht van de koninklijke rivalen
wacht het ZandVleugel-ei tot je het komt halen.*

*Drie koninginnen die vlammen en branden.
Twee zullen sterven, maar één zal veranderen
en inzien dat buigen voor een hogere macht
haar vleugels van vuur geeft, met al hun kracht.*

*Vijf eieren, in de helderste nacht uitgekomen,
vijf draken die het oorlogsgeweld intomen.*

Uit duisternis zal het licht weer stromen.

De drakenjongen komen...

— PROLOOG —

Twintig jaar eerder...

Het is bijna onmogelijk om van een draak te stelen, vooral van een koninklijke draak met een paleis, bewakers en heel hoge muren.

Zo probeerde koningin Oase zichzelf gerust te stellen terwijl ze door de donkere gangen snelde, vuurspuwend om te kunnen zien waar ze liep.

Bijna onmogelijk, en in elk geval heel erg stom.

En toch had ze dat vreselijke voorgevoel...

Er was iets mis. Er was *echt* iets aan het rondscharrelen in haar paleis. Met haar buitengewoon scherpe ZandVleugeloren had ze gepiep opgevangen, alsof er ergens muizen verstopt zaten, en misschien ook het gerinkel van munten.

Maar muizen stalen geen schatten.

Dus wat was het dan wel? Of had ze het zich ingebeeld? Ze was abrupt wakker geworden uit een diepe slaap, alsof iemand haar in de borst had gestoken met zijn giftige staart. Het leek onwaarschijnlijk, maar... ze ging voor de zekerheid toch maar even haar schatten controleren.

De ZandVleugel-koningin stormde een hoek om en botste tegen twee van haar dochters op, Vlam en Vonk.

'Au,' klaagde Vlam, terwijl ze met een grimas achteruitsprong. 'Moeder, je stond op mijn *poot*.'

Vonk zei niets, maar stapte opzij om plaats te maken voor de koningin. Met haar donkere ogen volgde ze elke beweging die Oase maakte, op die verontrustende manier van haar. Vanaf het moment waarop Vonk uit het ei was gekropen had Oase het geweten: dat dit de dochter was die haar zou doden. Haar oudste dochter Furie was groter en sterker dan Vonk, maar met haar kon Oase het best vinden, tot op zekere hoogte. Ze zaten op één lijn, al begreep Oase niets van Furies obsessie voor het verminken van dieren. En het was heel eenvoudig om Furie af te leiden: als je haar iets griezeligs gaf, verdween ze naar haar kamer om daar dagenlang te blijven.

Maar Vonk leek voortdurend bezig de minuten te tellen tot haar moeders dood, en zo was ze als klein draakje al geweest – sinds tot haar was doorgedrongen dat ze zelf koningin zou worden als ze haar moeder doodde.

Nou, daag me maar uit, dacht Oase vol minachting, terwijl ze Vonk dreigend aankeek. *Ik vermorzel je als een kever, en dat weet je.*

‘Vanwaar de haast?’ vroeg Vonk gladjes, alsof ze de vijandigheid in haar moeders blik niet opmerkte. ‘Is er een koninklijke crisis? Laat me raden – Sintel heeft weer geprobeerd ervandoor te gaan met zijn vriendinnetje.’

‘Nee, dat heb ik al opgelost,’ zei Oase. ‘Ik ga alleen even bij de schatkamers kijken.’

‘Gaaf, glimdingen,’ zei Vlam met een gaap. ‘Welterusten, moeder.’

Dwaze Vlam, dacht Oase terwijl ze zich verder haastte. *Ze zou een vreselijke koningin zijn, maar als dochter is ze wel acceptabel. Voor haar hoef ik in elk geval niet bang te zijn.*

Achter haar tikten klauwen op de stenen vloer, en met een ruk draaide ze zich om. Vonk stak haar klauwen omhoog

en klapte haar vleugels open, waardoor ze de smalle gang versperde.

‘Sorry dat ik je liet schrikken,’ zei ze, zonder een spoortje berouw. ‘Ik wilde vragen of ik misschien mee mag.’

Oase aarzelde, maar als ze nee zei, zou Vonk toch wel achter haar aan komen sluipen. Het was altijd beter om haar in de gaten te houden. ‘Goed. Maar je blijft overal van af.’ *Ik weet heus wel waar je naar op zoek bent, sluwe slang die je bent. Maar daar heb je pas wat aan als ik dood ben.*

Ze liepen snel verder door de lange gang die naar de vier schatkamers leidde.

Daar leek alles in orde – de fakkels flakkerden vredig, de deuren waren dicht en zaten op slot.

Maar er hing een merkwaardige *geur*, van iets wat harig, houtig en bloemig tegelijk was. Er was daar absoluut iets geweest.

Oase hurkte om onder een van de deuren door te turen. Er zat een flinke spleet tussen de deur en de vloer – niet groot genoeg voor een draak, natuurlijk, maar...

‘Ruik jij ook scharrelaars?’ vroeg ze aan Vonk.

‘Ik heb geen idee hoe die ruiken, ik eet ze nooit,’ zei Vonk, terwijl ze haar snuit rimpelde. ‘Ik hou niet zo van dat sponsige.’

Koningin Oase pakte vier sleutels van de grote bos om haar nek, haalde alle deuren van het slot en zette ze wijd open, waarna ze de schatkamers een voor een doorzocht.

Met een woedende blik keerde ze terug.

‘Dat belooft weinig goeds,’ merkte Vonk op.

‘Scharrelaars,’ gromde de koningin. ‘Die *mij* hebben bestolen. Hoe *durven* ze?’ Sissend zwiepte ze met haar staart. ‘Ze kunnen nog niet ver zijn. Maak Furie wakker en stuur haar naar buiten.’

‘Furie?’ herhaalde Vonk, terwijl ze over haar moeders schouder een blik in de schatkamers wierp.

‘Als het een hele meute scharrelaars is, wordt het vechten,’ zei Oase. ‘En ik heb gezien hoeveel schade ze met hun kleine zwaardjes kunnen aanrichten. Ik ben echt niet zo stom om er in mijn eentje op af te gaan.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Vonk. ‘Maar waarom Furie, terwijl ik hier al ben?’

Oase keek haar vernietigend aan. ‘Ik heb een echte vechter nodig,’ zei ze. ‘Niet iemand die erop rekent dat ze dankzij haar hersens uit elke situatie kan ontsnappen, maar die lang niet zo slim is als ze denkt.’

‘Juist, ja,’ zei Vonk kil. ‘Ik zal Furie meteen wakker maken.’ Ze zette een stap de gang in en draaide zich weer om. ‘Wat hebben ze eigenlijk meegenomen?’

‘Vooral klein spul,’ bromde Oase. ‘Maar ook het Oog van Onyx.’

Bij die mededeling vertrok Vonks gezicht, alsof er iets van echte emotie – Angst? Verbazing? – door haar onverstoorbare masker heen probeerde te breken.

‘We halen alles wel terug,’ beloofde Oase. ‘En dan eten we straks geroosterde scharrelaar bij het ontbijt.’ Ze drong zich langs Vonk en haastte zich naar de eerste de beste uitgang. ‘Ik ga alvast achter ze aan. Ga Furie wekken, en snel een beetje.’

‘Natuurlijk, ik ga nu meteen,’ zei Vonk.

Oase rende de binnenplaats op, spreidde haar vleugels en steeg op. Toen ze nog even omkeek, meende ze te zien dat Vonk terugliep om in de schatkamers te kijken. *Ik ben vergeten ze weer af te sluiten*, dacht ze bezorgd. *Maar ik ben zo weer terug. En ze is echt niet zo stom om iets te stelen, want dan heb ik een goede reden om haar te doden. Daar is ze te slim voor.*

Ze zwenkte naar de buitenmuur van het paleis en speurde de zandvlakte af. Een verontrustende gedachte kwam bij haar op: *Stel dat ze Furie niet wakker maakt? Dat ik zo meteen in mijn eentje tegenover die dieven sta, zonder versterking?*

Op dat moment kreeg ze haar prooien in het oog. Drie scharrelaars – twee stonden te wachten op het zand, en de derde klauterde net uit een raam omlaag. Geen van de drie keek naar de lucht. *Achterlijke stinkapen*. Grommend vouwde Oase haar vleugels in om stillletjes te landen. Hopelijk schrokken die mormels zich letterlijk dood als ze opeens opdook; prooien smaakten altijd beter als ze op die manier stierven.

Het zijn er maar drie, dacht ze, dus ik hoef niet op Furie te wachten. Als Vonk haar al gaat halen. Ik kan echt wel in mijn eentje drie van die irritante onderkruipsels aan.

Ze vernauwde haar ogen en liep het zandduin op in de richting van het gepiep.

Ik bedoel... wat kan er nou helemaal gebeuren?

DEEL EEN

TERUG NAAR HET ZAND

HOOFDSTUK 1

Zonnetje had altijd geweten dat ze de juiste draak was voor Grootse Heldhaftige Daden.

Zij ging de wereld redden. Met haar vrienden zou ze te hulp schieten op vleugels van vuur, wat dat ook mocht betekenen, en vrede brengen voor elke draak in Pyrra. Zo stond het in de profetie: *Vijf draken die het oorlogsgeweld intomen*. Dat was haar noodlot. Daar was ze voor *uitverkoren*.

En daarbij, het verklaarde alles. Waarom was ze anders zo klein en raar? Want ze was geen normale ZandVleugel. Haar schubben en ogen hadden de verkeerde kleur en ze had geen giftige punt aan haar staart. Maar dat gaf niets – het was juist wel logisch. Natuurlijk was een dappere draak met een heldhaftige, nobele missie een beetje anders dan de anderen. En wie zou erom malen dat ze er vreemd uitzag als ze eenmaal een eind aan de oorlog had gemaakt?

En dan waren er nog haar ouders, de mysterieuze draken die haar ei alleen achter hadden gelaten, begraven in het zand van de woestijn. Het deed er niet toe dat ze haar duidelijk niet hadden gewild. Nee, dat zat Zonnetje echt niet dwars, want ook dat hoorde bij de profetie: *Uit het zicht van koninklijke rivalen wacht het ZandVleugel-ei tot je het komt halen*. Dus

dat was prima; de helden in de geschriften waren ook vaak wees. Wat het lot voor ze in petto had, was veel belangrijker dan welke familie dan ook.

En ook *haar* bestemming was belangrijk. Niets was belangrijker dan een einde maken aan de oorlog tussen de drakenstammen. Haar hele leven had Zonnetje gefantaseerd over hoe ze de profetie zou vervullen – vooral wanneer ze zich opgesloten voelde, verdrietig was of zich zorgen maakte. Over hoeveel levens ze zouden redden, over alle blije, herenigde families en alle toekomstige drakenjongen die in vrede konden opgroeien, zonder die constante angst voor de oorlog.

Dat was de zin van haar bestaan geweest.

En nu bleek het allemaal een leugen te zijn.

Rotsmuren schraapten langs haar vleugels terwijl ze zich weghaastte van het NachtVleugel-eiland. Ze voelde de trillingen van de uitbarstende vulkaan door haar poten trekken. Haar vrienden waren nog op het eiland, waar ze oog in oog stonden met Morgenziener. Maar zelf had ze daar gewoon weg moeten – van haar vrienden, van Morgenziener, van alles.

Morgenziener heeft de profetie verzonnen. Het was gewoon een list.

Nee. Ik weiger het te geloven. Hij is een wrede, wraakzuchtige draak die altijd bezig is de boel naar zijn klauw te zetten. Hij zou alles zeggen om ons pijn te doen.

De profetie is wél echt. Dat moet gewoon.

Ze schoot vanuit de tunnel het regenwoud in en knalde tegen een magere, zwarte draak aan. De NachtVleugel gromde van schrik en keek haar dreigend aan. Zonnetje probeerde zich om te draaien en de andere kant op te vliegen, maar een muur van paniekerige zwarte vleugels, klauwen en staarten dreef haar terug.

In het maanlicht leek het hele regenwoud te krioelen van de draken. Gebrul, gesis en gegrom overstemde het geluid van de regendruppels die overal om ze heen op de bladeren tikten. Het hielp ook niet dat de ene helft van die draken zo donker als de schaduwen was en de andere helft gecamoufleerd, waardoor klauwen en vleugelpunten plotseling uit het niets opdoken. Zonnetje kon nog net vermijden dat ze een zwiepende staart in haar oor kreeg toen twee NachtVleugels verstrikt raakten in een hangende plant en zich razendsnel omdraaiden, alsof ze werden aangevallen.

‘Doe allemaal eens rustig!’ schreeuwde Glories stem.

‘Luisteren!’ bulderde Grandeur, de statige oude RegenVleugel. ‘Jullie nieuwe koningin spreekt!’

Sommige NachtVleugels mompelden boze dingen, maar niet hard genoeg om te verstaan, en zelfs zij zwegen toen de anderen nijdig naar ze sisten.

Zonnetje maakte zich klein en wurmde zich door de menigte, maar ze kwam niet verder dan het beekje. Op de andere oever stonden meerdere RegenVleugels, in allerlei tinten blauw en paars, met NachtVleugel-speren in hun klauwen. De meesten verpestten het effect volkomen door met verbaasde blikken naar de speren te staren en ze ondersteboven vast te houden.

Toch leek het Zonnetje beter om te blijven waar ze was. Ook als zo’n speer haar per ongeluk raakte, zou het flink pijn doen.

Maar wat ze het liefst wilde was het regenwoud in stormen en nooit meer terugkomen. Ze wist niet of ze het nog kon opbrengen om met haar vrienden te praten – die kennelijk niets om de profetie gaven – en de aanblik van al die NachtVleugels kon ze al helemaal niet verdragen.

Tsunami wil Morgenziener maar al te graag geloven. Ze heeft

het nooit zien zitten om de profetie te vervullen. Ze begrijpt niet hoe belangrijk het is – hoe belangrijk wij zijn.

Klei vindt het niet erg als niemand ziet hoe geweldig hij is. Die wil alleen maar lekker slapen en eten en voor ons zorgen, in plaats van vechten.

Sterrenwolk is dolblij als hij zich geen zorgen meer hoeft te maken om de profetie.

En Glorie heeft hier genoeg te doen, nu ze koningin is.

Ze gaan zich niet meer inzetten voor onze bestemming. En ze zullen zeker niet luisteren als ik ze uitleg dat Morgenziener waarschijnlijk heeft gelogen. Dan krijg ik die blik die ik altijd krijg, zo van: ‘Daar heb je die dwaze kleine Zonnetje weer met haar malle ideeën, wat is ze toch schattig en naïef.’

Ze keek op naar de hoge, donkere boomtoppen, waar het maanlicht en de regendruppels dansten in de wind. Als ze probeerde er vliegend vandoor te gaan zou ze waarschijnlijk met haar staart vast komen te zitten aan een tak en moest ze weer gered worden, en dan zouden haar vrienden met hun ogen rollen en haar vriendelijk op haar kop kloppen.

In de woestijn zou ik niet zo onhandig zijn, dacht ze. Ze keek over het beekje naar de andere tunnel, die naar het Koninkrijk van het Zand leidde. Daar kan ik eindeloos doorvliegen, helemaal naar de horizon, zonder erbij na te denken.

Niet nadenken leek wel heel aantrekkelijk, op dat moment. ‘Jullie zijn net zo gewoon als andere draken.’

Morgenzieners hatelijke woorden bleven maar door haar kop malen. ‘Ik heb die hele profetie verzonnen... Nu zal de oorlog eindeloos doorgaan, en elke dag weer zullen er draken sterven, misschien wel generaties lang. En allemaal zullen ze zich afvragen wat er toch gebeurd is met die geweldige drakenjongen die ze zouden komen redden, maar die nooit kwamen opdagen.’

Zonnetje kromde haar klauwen en kromp ineen. Hij loog,

hij loog, *hij loog*. Maar ze weigerde die NachtVleugels haar tranen te laten zien.

Glorie klauterde op een rotsblok en klapperde luid met haar vleugels. Zelfs op die verhoging, en zelfs met haar meest koninklijke uitdrukking zag ze eruit als een drakenjong – kleiner dan de meeste NachtVleugels die haar omringden.

Als de profetie nep is, waarom deed iedereen dan zo gemeen tegen Glorie omdat zij er niet in voorkwam? dacht Zonnetje, en ze werd zo mogelijk nog kwader op Morgenziener. Waarom moest een van ons zich zo waardeloos voelen, als we allemaal waardeloos zijn?

Omdat de profetie wel echt is. Dat moet gewoon.

Maar hoe kan ik dat bewijzen?

‘NachtVleugels,’ begon Glorie kordaat, en ze verhief haar stem om boven de onrustig schuifelende draken en de stromende regen uit te komen. ‘Jullie thuis is verwoest. Jullie koningin is dood. Maar dit is jullie kans om een nieuwe start te maken. Als jullie het verknallen, raken jullie ook dit thuis kwijt, want dan jaag ik jullie zonder pardon het woud uit met mijn slagtanen en mijn gif.’ Ze wees naar de RegenVleugels. ‘Jullie behandelen deze draken met respect en in ruil daarvoor zullen ze veel aardiger tegen jullie zijn dan jullie verdienen. Want zo zijn deze draken.’

De RegenVleugels aan de andere kant van het beekje keken zowaar een beetje strijdlustig.

De regen trommelde neer op Zonnetjes snuit en vleugels. De wind was aangetrokken en gierde door de boomtoppen.

‘Vannacht blijven jullie hier,’ vervolgde Glorie. ‘Ik wil geen ronddwalende NachtVleugels tot we jullie hebben geteld en jullie namen hebben genoteerd. Jullie krijgen allemaal twee RegenVleugels toegewezen als begeleiders. En ja, als dat de indruk wekt dat we jullie niet zo vertrouwen, dan klopt dat

helemaal. Jullie zijn pas welkom in het RegenVleugel-dorp als jullie dat vertrouwen hebben verdiend. Dus voorlopig krijgen jullie een andere plek.’

‘Maar hier worden we nat,’ klaagde een potige NachtVleugel.

Glorie staarde hem ijzig aan. ‘Ga vooral lekker op je fijne, droge eiland slapen,’ snauwde ze. ‘Ik heb gehoord dat het daar heerlijk warm is.’

Zonnetje keek naar de NachtVleugels om haar heen. Zelfs bij maanlicht kon ze zien dat de meesten vooral angstig en verslagen waren. Het was vast een enorme schok voor ze geweest om hun thuis onder de lava te zien verdwijnen – ook al hadden ze geweten dat het ooit zou gebeuren en was het eiland een vreselijke plek geweest om te wonen.

Een beetje alsof je te horen krijgt dat je hele leven een leugen is, denk ik.

Plotseling steeg er gebrul op uit de meute Nachtvleugels. Meerdere zwarte draken stoven Zonnetjes kant op, paniekerig fladderend met hun vleugels, toen twee felrode RegenVleugels de menigte in doken, een jammerende, doodsbange NachtVleugel grepen en hem meesleurden naar koningin Glorie.

‘Deze draak!’ gromde een van de RegenVleugels. ‘Die kan hier niet blijven! Hij is de ergste van allemaal.’

‘Hij is degene die al die gifexperimenten met ons uitvoerde,’ zei de andere. Ze zwiepte met haar staart en siste naar de NachtVleugel. Zonnetje had nog nooit een RegenVleugel zo kwaad zien kijken, op Glorie na dan. Ze rekte haar nek om de NachtVleugel te bestuderen en besepte dat het Sterrenwolks vader Meesterbrein was, de hoofdwetenschapper van de NachtVleugel-stam. Aan Glories blik te zien had zij inmiddels ook geraden wie hij was.

De Nachtvleugels hadden een jaar lang RegenVleugels ontvoerd en gevangengehouden en allerlei experimenten met ze gedaan om hun gifspuw-vaardigheden te doorgronden. Ze waren van plan geweest om het regenwoud binnen te vallen en het van de RegenVleugels te stelen – door alle vreedige draken die daar woonden te doden of te onderwerpen.

Zonnetje had het door lavastromen geteisterde eiland van de Nachtvleugels gezien en begreep heel goed dat ze wanhopig op zoek waren naar een nieuw thuis. Ze was dan ook heel blij geweest toen Sterrenwolk had gezegd dat ze in het woud mochten komen wonen als ze trouw zweerden aan koningin Glorie – en beloofden zich vreedzaam te gedragen. Ze vond het een mooi idee, verschillende stammen die samenleefden, en ze had medelijden gehad met de zieke, uitgehongerde zwarte draken. Ook leek het haar wel een vorm van gerechtigheid als uitgerekend een RegenVleugel de nieuwe koningin van de Nachtvleugels zou worden.

Maar nu ze naar die knorrige draken om haar heen keek – de Nachtvleugels die er lang niet zo berouwvol uitzagen als zou moeten, en de sissende RegenVleugels die nu pas begonnen te beseffen wat hun vrienden hadden moeten doorstaan – vroeg Zonnetje zich af of het niet een grote vergissing was. Misschien hadden ze de Nachtvleugels gewoon moeten laten opslokken door de vulkaan. Misschien was het niet mogelijk om ze te vergeven. *Misschien moeten we dat niet eens proberen.*

Als ze hadden gelogen over zoiets belangrijks als de profetie en het beëindigen van de oorlog, waar zouden ze dan nog meer over liegen? Hoe zou Glorie ze ooit kunnen vertrouwen?

‘Het spijt me,’ stamelde Meesterbrein zwakjes. ‘Het was... het was allemaal... voor de wetenschap...’ Zijn stem stierf